

Nr 9.

Ankom till riksdagens kansli den 19 februari 1924 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om förbud under viss tid mot jakt å örn.

(2:a avd.)

Uti en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 87, har herr *Holmgren* hemställt, att riksdagen med ändring av jaktlagens § 13 ville besluta, att totalförbud mot jakt å örn införes under fem år.

Beträffande de skäl, som anförts för nämnda hemställan, tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet.

I förevarande motion har framhållits, hurusom örnstammen i vårt land på grund av stark förföljelse är stadd i hastig minskning, samt att fara för örnens totala utrotande inom en icke avlägsen framtid i anledning härav föreligger. På sätt motionären erinrat, har i ett av särskilda sakkunniga avgivet betänkande rörande vissa ändringar i bestämmelserna om jakt och fågelskydd framlagts förslag till föreskrifter i syfte att hindra örnarnas utrotning, därvid bland annat föreslagits, att örnen under en tid av fem år skulle helt fridlysas.

Visserligen befinner sig sålunda förevarande fråga redan under Kungl. Maj:ts prövning, men då en slutgiltig behandling av de sakkunnigas betänkande icke lärer vara att förvänta under den närmaste framtiden, anser utskottet viss fara föreligga, att örnstammens utrotning hinner betydligt fortskrida, innan åtgärder däremot bliva i berörda ordning vidtagna.

På grund härav finner jämväl utskottet goda skäl tala för att omedelbara anstalter böra vidtagas i syfte att hindra ifrågavarande fåglars försvinnande från landets fauna. I sådant hänseende anser utskottet i likhet med motionären och de sakkunniga, att örnen under viss tid bör helt fridlysas. Med hänsyn emellertid särskilt till angelägenheten att icke föregripa den mera slutgiltiga prövning rörande behovet av åtgärder till skyddande av örnstammen, som framdeles torde komma att äga rum, finner utskottet den av motionären föreslagna tiden för fridlysningens varaktighet, 5 år, väl lång samt håller före, att en tid av exempelvis två år bör i detta avseende vara mera lämpligt avpassad. I likhet med nämnda sakkunniga anser utskottet riktigt, att en dylik skyddsbestämmelse kompletteras med stadgande, att länsstyrelsen samt för de kronomarker, för vilka icke i jakt-

avseende gälla särskilda föreskrifter, domänstyrelsen skall äga att på särskild ansökning meddela tillstånd att döda örnen inom visst område. Dylikt stadgande skulle tillämpas i fall, då mera avsevärd skada av örnen förorsakades inom jaktvårdat område. Såsom skydd för skadegörelse å tamdjur torde, även i händelse av dylik fridlysning, fortfarande böra gälla jaktlagens bestämmelse om rätt att döda örnen, som inkommer i gård eller trädgård.

Emellertid bör en fridlysningsföreskrift av ovan angiven art givetvis icke, såsom motionären tänkt sig, ske genom ändring av lagen om rätt till jakt, utan torde för ändamålet erforderliga bestämmelser i ämnet böra meddelas av Kungl. Maj:t.

I överensstämmelse härmed hemställer utskottet,

att riksdagen i anledning av förevarande motion måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville taga i övervägande lämpligheten av att genom fridlysning eller annorledes bereda nödigt skydd för örnen.

Stockholm den 19 februari 1924.

På jordbruksutskottets vägnar:

O. NILSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Hellström, Persson, Nils, Nilsson* i Kabbarp, *Eriksson* i Ljusdal, greve *Wachtmeister* och *Andersson, K. A.*, samt

från andra kammaren: herrar *Nilsson* i Tånga, *Olsson* i Broberg, *Johansson* i Uppmälby, *Lundström, Sjöblom, Uddenberg* i Karlskoga och *Andersson* i Grimbo.